

[Hans Hødtøft.]

soldaterkontingent i Tyskland, men, hvad vi i denne forbindelse tager mere alvorligt, ministeren beskyldte samtidig socialdemokratiet for, som han sagde, at have blokeret en saglig og politisk rigtig disposition, og ministeren fremsatte vendt mod os en udfordrende udtalelse om, at tiden ikke opfordrer til at spille hasard med problemerne, og meget andet.

Ministerens tale blev signalet til en række artikler i regeringspressen med beskyldninger mod os af en sådan karakter, at vi nu nødes til at gøre denne diskussion noget bredere for at informere både det høje ting og offentligheden om, hvem det er, der har handlet sagligt og forsvarligt, og hvem ikke. Det er selvforskyldt, at forsvarsministerens særlige rolle nu må belyses.

Må jeg først sige, at vi naturligvis ikke fra socialdemokratiets side ønsker at frigøre os for vort medansvar for deltagelse i Atlantpolitikken, som efter vor mening er vor eneste realistiske udenrigspolitiske mulighed, og ej heller ønsker vi at frigøre os for vort medansvar for beslutningen af 12. december 1951 om at forberede gennemførelsen af 18 måneders tjenestetid for landets værnepligtige. Socialdemokratiet har i følelsen af vort ansvar og for at tjene landets og fredens interesser i den tid, denne regering har siddet, loyalt og korrekt taget sit medansvar for landets udenrigs- og forsvarspolitik. Ikke på et eneste punkt vil nogen kunne klandre os for, at vi er faldet for fristelsen til at optræde illoyalt eller ansvarsløst. I alle anliggender, hvor regeringen har forhandlet med os og aftaler og beslutninger er truffet i fællesskab under parlamentarisk form, har vi til punkt og prikke overholdt sådanne aftaler og beslutninger, altsammen i og for sig en selvfølge; men på baggrund af forsvarsministerens udfordrende tale i Høng og på baggrund af visse skrivelser i regeringspressen nødes jeg til at sige — jeg gentager altså — ingen, heller ingen, der i dette øjeblik sidder på regeringens pladser, kan med skygge af ret på et eneste punkt, hvor aftaler er truffet og forhandlinger er ført med os om forsvars- og udenrigspolitiske anliggender, og hvor tilsagn er givet, klandre os for, at vi ikke loyalt har overholdt sådanne aftaler. Har jeg uret i denne påstand, så ønsker jeg nu, at den højtærede forsvarsminister eller en anden minister fra denne

talerstol overfor offentligheden bringer beviser herfor.

Når der ulykkeligvis har været og er strid for tiden om visse udenrigs- og forsvarspolitiske problemer, så er det ene og alene regeringens skyld. Det drejer sig udelukkende om problemer, hvor regeringen enten har handlet mod trufne aftaler eller handlet på egen hånd. Vi har f. eks. angrebet den højtærede udenrigsminister, fordi han ikke på NATO-mødet i Paris benyttede sin selvfølgelig ret til at afvise øjeblikkelig stillingtagen til en udfra vort synspunkt ulykkelig resolution om Indokina. Vi havde advaret ministeren, før han rejste til Paris, fordi vi lagde vægt på hverken direkte eller indirekte at blive draget ind i noget medansvar for den ulyksalige koloniale krigs fortsættelse. Vi var derfor i vor gode ret til at tro på, at udenrigsministeren ikke indlod sig på det, han faktisk desværre gjorde. Efter den forklaring, den højtærede udenrigsminister bagefter har givet, har han ikke bevidst brudt sit ord, men derfor beklager vi alligevel hans adfærd som en handling, der ikke har bidraget til den ønskede samling om Atlantpolitikken.

Og nu striden om det danske kommando i Tyskland. Ja, her forholder det sig på samme måde. Regeringen alene har ansvaret for, hvis NATO-myndighederne nu har det indtryk, at det er vanskeligt at træffe aftaler med Danmark. Jeg beder da i fortsættelse af den forespørgsel, vi har stillet, den højtærede forsvarsminister om for tinget at redegøre for, for det første hvad regeringens oprindelige begrundelse for gennemførelsen af den 18 måneders tjenestetid egentlig var, for det andet hvorfor og hvordan den situation opstår, at NATO, d. v. s. Atlantpagtorganisationen, betragtede det som en selvfølge, at når nordmændene marcherede fra Slesvig-Holsten hjem til Norge, så rykkede danskerne ind i Sydslesvig? Hvem har givet NATO-myndighederne en sådan helt urigtig forestilling?

Sluttelig er der selve fremgangsmåden og principperne, der er anvendt ved den delvise gennemførelse af 18 måneders tjenestetid og ministerens mening om årsagerne til de beklagelige begivenheder, der fulgte. Jeg beder i denne forbindelse den højtærede minister udtale sig om den i pressen fremsatte påstand, at flere militære chefer, deriblandt, såvidt jeg har set, oberstløjtnant